

Trods for, at Statsministeren i det høje Folketing 4 Gange har forsikret, at det kun er en politisk og retslig Sag, som Rigsdagen alene skulde afgøre. Derfor mener vi Kvinder indenfor Flertallet, at vi kan gaa med til at erkende det rigtige i Flertallets Opfattelse, at en Reform indenfor vor Folkekirke, der er af saa vidtrækkende Omfang og tilmed ganske ukendt i lutherske Lande, ikke bør ske, uden at der gives Menigheden og Kirken den fornødne Tid til Overvejelse og Drøftelse, og uden at der lyder Røster, der udtrykker Ønsket om og Trang til kvindelige Præster. Vi ønsker en sund Udvikling indenfor vor Kirke og ikke et Overgreb. Vi ønsker, at Menigheden selv skal tale sin Sag. Lovforslagets Vedtagelse i den nu foreliggende Form vilde volde stor Splid indenfor vort Kirkeliiv, hvilket bør undgaas. Jeg vil derfor stadig hævde trods enkelte varme Kvindesagsforkæmperes Protest, at vi herved i Øjeblikket gavner Kvindernes Sag i Realiteten, selv om et af Kvindesagens Principper ikke nu bliver gennemført og lovfæstet i sin fulde Konsekvens. Da f. Eks. Kvinders Adgang til Menighedsraad blev vedtaget her paa Rigsdagen, skete dette næsten med enstemmig Billigelse og Sympati for Kvindernes Ønsker om Ligestilling med Mændene paa dette Omraade. Der havde forud fundet en Udvikling Sted, og Sagen var moden til Gennemførelse. Jeg mener derfor med Rette at kunne sige, at det ogsaa vil tjene Kvindesagen bedst at vente, til der fra Menighederne udtrykkes et klart Ønske om, at der aabnes Kvinder Adgang til Præsteembederne i Folkekirken. Dette vil nemlig medføre, at Lovforslaget faar en ganske anden Basis for sin Fremkomst, end det nu foreliggende Lovforslag, idet det da vil foreligge som et Udtryk for Menighedens Ønske og ikke som nu som et borgerligt Lovforslag, forelagt af Statsministeren.

Jeg skal derfor tillade mig paa Flertallets Vegne at anbefale det af os stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Dahl: Vi Socialdemokrater kan ikke anbefale det af Flertallet stillede Ændringsforslag, men foretrækker Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er vedtaget af Folketinget. Vi kan ikke indse, at der er nogen gyldig Grund til at undtage de Embeder i Folkekirken, hvortil der kræves Ordination, fra de Embeder, som Kvinder efter Lovforslaget har Adgang til paa samme Betingelser som Mænd. Da Folke-

kirken ikke har nogen særlig Repræsentation, maa man naturligvis fra Rigsdagens Side vise en vis Varsomhed, naar Talen er om Lovgivning, der angaar indre kirkelige Anliggender, og jeg tror ikke, at man fra Folkekirken Side hidtil har haft nogen skellig Grund til at klage over Rigsdagens Stilling til saadanne Spørgsmaal. Jeg tror heller ikke, at man fra Folkekirken Side vil have Grund til at beklage sig, om Rigsdagen nu stiller Kvinder lige med Mænd med Hensyn til Adgang ogsaa til Præsteembeder. For det første er jeg overbevist om, at langt det store Flertal af Folkekirken Medlemmer ikke kan forstaa, at netop Kvinder ikke skal have Adgang til Præsteembederne, som de paa Forhaand synes at have særlige Betingelser for at besørge. For det andet vil det af Folketinget vedtagne Lovforslag heller ikke paalægge nogen Menighed nogen som helst Tvang, idet jeg ikke kan tænke mig, at nogen Kirkeminister vil indstille en Kvinde til at blive Præst uden vedkommende Menigheds fulde Tilslutning. Jeg vil desuden fremhæve, at jeg ser gerne, at Folkekirken her i Landet — og det maa man vist ønske for enhver Folkekirke — følger med i den almindelige kulturelle Udvikling, naar denne ikke er i Modstrid med Kristendommens Principper. Og vi fra vor Side kan ikke indse, at det Fremskridt, som Lovforslaget her giver i kulturel Udvikling, er i nogen som helst Strid med de kirkelige Principper. Ogsaa af den Grund maa jeg tage bestemt Afstand fra Flertallets Ændringsforslag, forsaavidt det angaar Adgangen til Præsteembederne, og jeg maa anbefale mine Meningsfæller at stemme imod dette Ændringsforslag her ved anden Behandling.

Marie Hjelmer: Det Parti, jeg tilhører, kan ikke gaa med til den Forandring af det oprindelige Lovforslag, som Flertalspartierne her i Salen nu foreslaar. Vi beklager, at der ikke er opnaaet Enighed i Udvalget, men vi foretrækker at vente fremfor at indgaa et Kompromis, der udelukker Kvinderne fra nogle af Statens Embeder. § 1 i det ændrede Lovforslag kunde vi selvfølgelig meget vel gaa med til, men vi finder, at § 2 forringer Lovforslaget i meget betydelig Grad. Vi indser ikke, at der kan rejses Anker af praktisk Natur mod Kvinders Ansættelse i Præsteembeder, medens vi derimod indrømmer, at der kan rejses saadanne overfor Kvinders Ansættelse i de militære Embeder. For mig personlig staar det, som om mange Kvinder